

Woke-idiotizmus az olimpián

2024 augusztus 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar rendezés? világversenyt egész térségünk magáénak érezhette volna.

A woke-progressziónak mondott, háttérb?l irányított, tervszer? agymosás nem más, mint a liberalizmus egyre burjánzóbb vadhajtása, mely megörökölte a felvilágosodás korabeli egyházellenességet, a második világháború

után egyre riasztóbb mértéket ölt?, az egészséges nemzeti gondolkodást nacionalizmusnak, rosszabb esetben nácizmusnak beállító nemzetellenességet. Mindezeket pedig megkoronázta a nemi önazonosság elleni offenzívával és a fehér ember, a fehér kultúra célkeresztbe állításával. Az egyházellenesség érdekes módon szelektív, sokkal inkább beazonosítható a keresztény egyházak – s különösképpen a katolicizmus – vonatkozásában, mint például az iszlámmal szemben, miközben utóbbi sokkal több ponton ütközik a woke-ideológiával, mint a modern katolicizmus. Ott vagyunk lényegében Niedermüller Péter DK-s polgármester mellbever?en ?szinte mondatánál: a keresztény, heteroszexuális, fehér emberek „rémiszt? képz?dmények”, e közösségeket meg kell szüntetni, különösen akkor, ha nemzeti alapon állnak.

A woke-manipulátorok kezében ott van a közösségi és a hagyományos média, beleértve a Wikipédiát, amelyet böngészve láthatjuk, hogy pozitív kategóriának állítják be a fekete büszkeséget vagy a különböz? szexuális devianciák mentén szervez?d? közösségek büszkeségét, különösképpen a homoszexuálisokét, de kirekeszt?nek, széls?ségesnek tartják a fehér büszkeséget s persze a nemzeti büszkeséget is úgy általában.

Márpedig a nemzeti büszkeség természetes velejárója a nemzeti önazonosságnak. Táptalaja igen sokrét?, legfontosabb összetev?je a közös történelem, a közös kultúra, a közös nyelv, de igen fontos részét képezi az egyetemes emberi tudásanyaghoz való közös hozzájárulás, továbbá a m?vészeti és a sportteljesítmények.

A történelmi Magyarország és a magyar nemzet több mint száz évvel ezel?tti szétszaggattatása azt is el?idézhette volna, hogy mára a Kárpát-medencei magyarság elveszti egységességét, hogy a külön országokban él? közösségek „szétfejl?dnek”, hogy megsz?nik a magyar szállásterületen a magyar sorsközösség. Ehhez képest – Sajó Sándor remekbe szabott megfogalmazásával élve –

ma is milliók érzik azt, hogy „magyarnak lenni büszke gyönyör?ség”, attól függetlenül, hogy a Muravidéken, a Drávaszögben, Bácskában, Bánságban, Erdélyben, a Partiumban, Kárpátalján, a Felvidéken, az ?rvidéken vagy Bels?-Magyarországon élnek. S e csodás érzés katarzisa járja át lelküket, amikor sportesemények alkalmával felhangzik a magyar Himnusz.

Egy magyar olimpiai érem er?t, hitet, reményt és büszkeséget nyújt minden magyarnak a Kárpát-medencében s szerte a világon. És jó látni, hogy rendszeresen magasan kiemelkedik a magyar olimpiai teljesítmény mind Kárpát-medencei, mind kelet-közép-európai összehasonlításban, de a világranglistán elfoglalt helyünk is igen el?kel?. Erdélyi magyarként pedig, mi tagadás, felettébb simogató érzés a román sajtóban olvasni azt, hogy „Magyarország letarolta Romániát”.

Mert bizony az idei rendezvényt is csodás eredménnyel zártuk, s ennek örülhetünk még akkor is, ha a woke-idiotizmus már az olimpiát is megfert?zte, s ha a „n?i” bokszvilágbajnok egy olyan versenyz? lett, akit a Nemzetközi Ökölvívó-szövetség a kromoszómavizsgálat után kizárt a n?i mez?nyb?l. Nem részletezem a sajtó által méltán felkapott ügyet, mellyel rengetegen foglalkoztak, köztük Kovács „Kokó” István, aki a lehet? legvilágosabban foglalta össze a tényeket, megállapítva, hogy a gy?ztes voltaképpen csaló. Ugyanakkor

elképeszt? az, hogy minderre az ellenzék egyes képvisel?i és médiája miképpen reagált. A legmegdöbbent?bb talán Gyöngyösi Márton Jobbik-elnök megnyilvánulása volt, aki azt hiányolta, hogy Fürjes Balázs nem vette védelmébe az algériai versenyz?t. Miközben itt a józan ész, az igazságosság, a lovagiasság, az önbecsülés és a méltóság meg persze a kérlelhetetlen tudományos valóság állt szemben a NOB képvisel?inek a n?i útlevélre alapozó politikai propagandaszövegével.

Nehéz szétszálazni, hogy az ilyen észbontó ellenzéki reakciók sorának motivációs hátterében mennyi a direkt utasítás, mennyi a gazdának való megfelelési igyekezet és mennyi az ?szinte azonosulás az abnormalitással. A magyarországi baloldal, amelynek 2016 óta szerves része a Jobbik is, meg sem kísérli, hogy a választók preferenciái szerint politizáljon – abban bíznak talán, hogy miként nemcsak az Egyesült Államok, de például az etnikailag homogén, katolikus Lengyelország lakosságának a felét is sikerült az emberi természet, az örök érvény? emberi értékek ellen hangolni, s belevinni az emberi kultúrtörténet megsötétebb szellemi zsákutcájába, úgy szükségképpen ez történik majd Magyarországon is.

Nem újkelet? sem a logikátlanság, sem a saját elveknek való ellentmondás az ellenzéki oldalon, sem pedig az általános emberi értékekkel való szembemenetelés. A történelemben különböz? eseményeknek, jelenségeknek, sorsfordító döntéseknek gyakran lehetséges többféle magyarázata, többféle olvasata. Vannak azonban egyértelm? kérdések is. A kollektív b?nösség elvének igazságtalansága és elítélend? volta egy ilyen alapköve a modern konzervativizmus és a klasszikus liberalizmus demokráciafelfogásának. Ellentétben a baloldali ideológiákkal és a

nácizmussal.

A Benes-dekrétumokat vitathatatlanul a kollektív b?nösség elve mentén fogalmazták meg és alkalmazták, ezek alapján fosztottak meg tízezreket a legalapvet?bb jogaiktól és vagyonuktól. Ezek a dekrétumok ma is érvényben vannak, amit akkor is le kell szögezni, ha Szlovákia a jelenlegi felfordult világban nagyon fontos taktikai szövetségesünk.

A 2002-es választás véghajrájának idején Orbán Viktor kérdésre válaszolva egy sajtótájékoztatón leszögezte, hogy a Benes-dekrétumok alapja a kollektív b?nösség, aminek nincs helye a XXI. században, s ami összeegyeztethetetlen az európai egységesülés eszméjével. Csupa evidencia, nagyon finoman megfogalmazva. Az SZDSZ, mely els? számú harcosa kellett volna legyen a Benes-dekrétumok elleni küzdelemnek, még ezért is képes volt megtámadni az akkor még hivatalban lev? kormányf?t. Bejött a klasszikus SZDSZ-képlet: minden sérelem fontos, kivéve a magyarokat ért sérelmeket.

A mai ballib ellenzék ugyanezen az eszmei nyomvonalon halad, a különbség az egyes irányzatok között árnyalatnyi. Annyi, mint amennyi az SZDSZ-en belül is megvolt annak idején. Ungár Péter nem egy kérdésben elfoglalt józan álláspontja rokonítható az SZDSZ egyik exelnökének, Tölgyessy Péternek racionalitásközpontú politikamegközelítésével.

Gyurcsány Ferenc militáns nemzetellenessége, amellyel még a székelyek nagy menetelésének is nekitámadt b? tíz évvel ezel?tt, Gadó György vagy a trianoni rablóbékét ismételten igazságosnak nevez? Bauer Tamás vehemenciáját idézi.

Gadó (mint emlékezhetünk) nem szavazta meg Antall József temetésének nemzeti gyásznappá nyilvánítását sem, Bauert pedig nem véletlenül láttuk viszont a DK soraiban. A két végpont között a nemzetsemlegességnek, a nemzeti sorskérdések iránti közömbösségnek s a tudatos aknamunkát végz? nemzetellenességnek egy sajátos ötvözetét láthatjuk mindmáig.

S ha már az olimpia volt a kiindulópont, kinek ne fájna, hogy az idei olimpiát – „hála” az egyik SZDSZ-utódpártnak, a Momentumnak – nem mi, magyarok rendeztük meg, más színvonalon, más eszmei üzenettel? Hogy mekkora potenciál lett volna egy magyar rendezés? olimpiában, arról Forgács István szólt a minap a közösségi médiában. Hadd idézzem:

Ez egy gazdaságos, emberi lépték?, és nemcsak Budapestet/Magyarországot megidéz? világesemény lett volna, hanem a kelet-közép-európai térség egészét bevonó, 25-30 millió embert megszólító sportünnep. Kicsit magáénak érezte volna Bécs, Pozsony, Belgrád, Szabadka, Eszék, Krakkó, Ljubljana, Bukarest és Kézdivásárhely. Benne lett volna Szeged és a Tisza, Gy?r és a kézilabda, a Balaton, a Kékszalag és a Balaton-átúszás, a budai Vár, a sátoraljaújhelyi függ?híd, Esztergom és a bazilika, Gödöll? és a kastélypark a vívóknak. Aztán a Budapest–Balaton kerékpárút, a Szentendre–H?sök tere a maratonnak. A Puskás, az MVM-dóm, az atlétikai stadion. […] Gyönyör? olimpiát tudtunk volna rendezni. Magunknak. A térségnek. Magyaroknak, szlávoknak, zsidóknak, cigányoknak. […] És ha jólesik azt olvasni, hogy talán mi is meg tudtuk volna csinálni, akkor az essen neked/nektek jól. Ennyi tartás és büszkeség mindig legyen bennünk.

Mit lehet mindehhez hozzátenni? Úgy vélem, semmit.

Borbély Zsolt

www.magyarnemzet.hu

Ajánló